Revolten

Fra Social-Demokratiet — til Socialismen.

Nr. 6. | **Fredagen den 3. Januar 1908.** | **Ugeblad. 5 Øre.**

Foreningen Bladet Revolten

modtager Indmeldelser gennem alle sine Medlemmer.

Et Kontingent af **25 Øre om Ugen** giver Ret til **10 Eksemplarer af Bladet** portofrit overalt i Byen.

Enkelte Numre 5 Øre.

Nye Medlemmer vil straks faa Revolten tilstillet, naar Kontingent indsendes til Redaktør Ipsen, Adolf Steens Allé 7.

NB. Regnskab under Kontrol.

Socialisme og Socialdemokratisme

Paa den anden Side af de 8 Timer.

Medens de allierede Grosserer- og Arbejderpolitikere slider for at holde den Indbildning oppe hos Folk, at Livet nødvendigvis maa være Tvangsarbejde, Lønkamp, Strejker, Lockouter og Valgspektakler, bliver det for de faa intelligente Menneskevenner mere mere klart, at ikke blot maatte Livet kunne leves under frit Arbejde, men at en Gang vil Arbejdet blive indskrænket til en ren Bagatel. Vore Efterkommere vil le af os, fordi vi sloges om at maatte arbejde 8 Timer i Døgnet!

Det er allerede en kendt Sag udenfor de Uvidendes organiserede Rækker, at naar Pengene afskaffes, vil Maskinteknik og Videnskab med et Slag gøre al Produktion baade lettere og rigere, — medens hele Arbejderhæren nu er indekserceret i Troen paa Organisationen for 5—10 Øre mere om Dagen hvert andet tredie Aar! Vi skal her tage et lille Eksempel fra Højrebladet Nationaltidende; det viser tydeligt, at vi slaas som Taaber, at Socialdemokratiet er blevet Jordens dummeste Militarisme. 8 Timers Arbejde er allerede en Idioti.

Det nævnte Blad skriver om Jordens Dyrkning ved Elektricitet:

„Man har allerede tidligere iagttaget, at Belysning med elektriske Buelamper, og at Elektrisering af Planternes Rødder og den omgivende Luft virker fremskyndende paa Planternes Vækst og navnlig paa deres Blomster- og Frugtdannelse. Forsøg i disse Retninger er udførte af Sir W. Siemins (England), Bailey (Amerika), Lebstrøm (Finland), Berthelot (Frankrig) og flere. For Tiden gøres der af B. H. Thwaites nogle meget interessante Drivhusforsøg i Londons kgl. botaniske Have (i Regent's Park).

I et almindeligt Drivhus er der opstillet omtrent 200 Planter: Geranier, Fuchsier, forskellige Slags Palmer, Græsser, Tomatplanter o. s. v. Kraftmaskinen er en Gas-Motor, hvortil der er koblet en Dynamo, som leverer Strøm til en kraftig Buelampe i Drivhuset. Lampen er indesluttet i en Hætte, hvori der findes Reflektor, saaledes at der udsendes en begrænset men meget stærk Lyssøjle. Lampen vandrer stadig langsomt frem og tilbage gennem Drivhusets Længde; denne Bevægelse opnaas ved, at Lampen hænger i en lille Vogn, der drives ved Strøm fra Dynamoen; Vognen løber paa Skinner langs Drivhusets Tag; uophørligt udsender Lampen et kraftigt Lys, som — med bestemte Mellemrum — hviler en lille Tid paa hver Plante. Planterne udsættes ikke for de direkte Straaler fra Lampen; Straalerne maa for at komme ud af Hætten passere gennem Vand (indesluttet mellem Glasvægge), som indsuger nogle af Straalerne; denne Foranstaltning er truffen, for at Buelampens Lys skal have den størst mulige Lighed med Solens Straaler, som, forend de naar Jorden, maa gaa gennem den fugtige Atmosfære.

Gasmotoren driver foruden Dynamoen tillige en Elektrikermaskine, der frembringer statisk Elektricitet (Gnidningselektricitet); Elektriciteten, som er positiv, lader man strømme ud flere Steder i Nærheden af Planterne, saaledes at baade Planterne selv og deres Omgivelser bliver elektriske; den Virkning, Elektriciteten har paa Planterne, bestaar fornemmelig i en Forøgelse af den Fart, hvormed Safterne cirkulerer.

I Oktober Maaned benyttede man i Thwaites' Drivhus Dagslyset 4 Timer, lige før Solnedgang tændtes Buelamperne; nu maa Lamperne naturligvis brænde længere, det er kun en ganske indskrænket Tid, Dagslyset har nogen Virkning.

Thwaites' Apparat udmærker sig fremfor andre af den Slags ved at være forholdsvis billigt at anskaffe og økonomisk i Driften (let at passe, kan godt forlades i flere Timer); Opfinderen mener, at Benyttelsen deraf i høj Grad vil betale sig, thi han er overbevist om, at man ad denne Vej kan opnaa 4 Modningsperioder om Aaret".

Naar man læser saadan noget, eller om hvordan der kan laves Tøj af Træ, Garn af Papir, og Mad af snart sagt alt muligt, — ja saa føler man sig trist ved Tanken om Mennesker, der endnu begejstres for Tanken om Strejker, Lockouter, Rigdagsvalg og otte Timers Arbejde! Alt dette er Socialdemokratisme, saadan som den nu er udbredt baade blandt Arbejdere og Kapitalister, og som den forsvares i Forening af begges Aviser. Alt det andet: bort med Pengene, med Lønkamp og Valgkamp og Tvangsarbejde, — det er Socialismen.

Men Grossererne og Arbejderne tror desto være paa Cavling og P. Knudsen, paa den socialdemokratiske Alliance mellem Istegade og Farimagsgade. Ingen tror mere paa Socialismen; vi maa lede efter den — i Nationaltidende!

Ole Hansen taget paa Ordet

Et Tilbud til Landbrugsministeren.

Den kendte Læge paa Frederiksberg Hr. Rolf Hammer har velvillig overladt Revolten følgende Brev.

Hr. Hammer!

Efter at jeg for en Tid siden læste Landbrugsministerens Tilbud om at skaffe Socialdemokrater billig Jord for at bevise Socialismens Umulighed, — og jeg erindrer at have set Ministeren før prale af et lignende Tilbud, som ikke blev modtaget, — har jeg faaet det Indfald at rette en Henvendelse til Dem desangaaende, da det netop i flere Aar har været mit Ideal at faa oprettet et Fælleslandbrug sammen med Meningsfæller.

Denne min Henvendelse til Dem er grundet paa mit Kendskab til Dem som Oversætter af Krapotkin og til Deres Artikler i „Ny Tid" Aarg. 1904 og 1905, som jeg i Sommer har haft fra det sociale Sekretariat, og jeg vil hermed tillade mig at fremstille mig og min Situation.

Min afdøde Fader var Landmand, men var ikke oplært ved Landbrug og desuden svagelig; det gik tilbage for ham, og da Kreditforeningen gjorde Udlæg i Gaarden for resterende Renter, hjalp Familien min Broder til at overtage den mod at sørge for Familien bl. a. mig, der var svagelig. Jeg gik et Par Aar i Skole i Vejle, men blev i fjerde Klasse angrebet af Lungehindebetændelse, og efter nogle Aars vekslende Helbredstilstand blev jeg indlagt paa Frederiks Hospital, hvor jeg laa i $1^1/_2$ Aar. Derefter har jeg de sidste Aar opholdt mig herhjemme og har ofte spekuleret paa at faa en Kontorplads eller lignende i København for at komme sammen med Meningsfæller. Men dels har det jo næsten været umuligt at faa en saadan Plads under de forhaandenværende Forhold, dels frygter jeg for at ødelægge mit Helbred derved.

Imidlertid har jeg faaet Interesse for Dyrkning af Grøntsager; her findes $^1/_4$ Td. Land, der behandles med Plov og Harve og plantes med Grøntsager og Kartofler, og jeg har foreslaaet min Broder, at han skulde hjælpe mig til en Husmandslod, hvor jeg vilde holde en Hest og dyrke Grøntsager, hvad han fandt aldeles vildt, idet han mente, at hvis det kunde svare Regning, vilde allerede forlængst Masser af andre Mennesker have kastet sig over dette Arbejde. I det hele taget anser han Produktionen for at være bragt saa højt op som muligt.

Under disse Forhold er det, jeg ser Ministerens Tilbud om Jord til socialistisk Drift, og hermed tager jeg mig den Frihed at rette en Forespørgsel til Dem angaaende Deres Mening om Sagen. Driftskapital har jeg, som det fremgaar af ovenstaaende, intet af i Øjeblikket, men da Ministeren er saa ivrig efter at bevise Socialismens Umulighed, maa han vel ogsaa stille et Driftslaan til Raadighed. Og forhaabentlig holder han ikke bestemt paa, at Tilbudet kun skal gælde Socialdemokrater; jeg er nemlig Anarkist, men mener dog, at et Fælleslandbrug i Øjeblikket maa grundes paa en Blanding af frit Arbejde og Lønarbejde. Vel er jeg ikke saa stærk som andre Mennesker, men jeg har bragt i Erfaring, at det mindre er den fysiske Styrke end Planlæggelsen af Arbejdet, der gør Udslaget. Med Ungsocialister kunde jeg sikkert særdeles godt gaa i Kompagni.

Maaske er Ministerens Tilbud kun en Skinmanøvre, som saa burde afsløres, da det dog ser underligt ud, at en Mand i et Land, hvor der findes Masser af Socialister, forgæves tilbyder disse Midler til Realisation af deres Ideer. I hvert Tilfælde vilde jeg være Dem meget taknemlig for at høre Deres Mening om Sagen, da et Par Ord fra Dem altid vilde forekomme mig meget oplivende i min Afsondrethed.

Med Hilsen

Carl Seidelin,

Mindstrup pr. Jellinge, 10. Novbr. 07.

P. S. Af anarkistiske Værker har jeg, foruden Bladene Skorpionen, Anarkisten, Korsaren og Revolten, læst Max Stirner: Den eneste og hans Ejendom. Krapotkin: Erobringen af Brødet, En Oprørers Ord, Haandens og Hjærnens Arbejde, En Anarkists Erindringer. Hans Jæger: Anarkiets Bibel. Arnold Roller: Den sociale Generalstrejke. Jeg vil gerne spørge Dem om der foreligger andre fremragende Værker paa Dansk. Hvis De har Krapotkin: Anarkistmoral, og den kan faaes hos Dem, vilde jeg tillige gerne bede Dem sende mig den.

C. S.

* * *

Vi har her en Mand af dem, som Revolten er ude efter. Landbrugsministeren tror ikke paa den socialistiske Produktion, Social-Demokraten heller ikke — den er løbet over til den socialistiske (!) Stat (!), denne mærkelige Tvetul, som hverken er det ene eller det andet. Men der er altsaa Socialister her i Landet endnu, og ikke bar Socialdemokraterne.

Hr. Seidelin skriver meget rigtigt, at hvis man vil gøre et Forsøg, maa man i Begyndelsen basere det paa en Blanding af frit Arbejde og Lønarbejde. Ja, det er naturligvis umuligt midt i et socialdemokratisk-kapitalistisk Samfund at isolere sig helt bort fra Pengene, selv om man ikke ligger og roder med dem i Foretagender som dem, der drives af Ole Hansen, Sigvald Olsen, C. C. Andersen og P. Knudsen. I Forholdet til Omverdenen maa Forsøget paa en ny Produktionsform blive bundet til visse gamle Ting, som man helst sagde sig helt løs fra. Men derfor er det ogsaa, at Revolten har foreslaaet Dannelsen af en Forening til Studiet af socialistisk Produktion. Og at Hr. Seidelin vil slutte sig til denne Forening, naar den om nogen Tid træder offenlig frem, anser vi for givet.

Vi kan jo saa i Fællesskab henvende os til Hr. Ole Hansen og spørge ham, om han vil staa ved sit Tilbud. For han skal dog rives ud af den Vildfarelse, at der ikke er andet end bar allierede Socialdemokrater og Kapitalister her i Landet.

Vi henviser til Artiklen nedenfor om en socialistisk Koloni.

Arbejderne og Samfundet uden Penge

—o—

Betingelsen for at vi kan naa til mere fornuftige Tilstande end de nuværende, er at Arbejderne faar Øjnene op for, hvor idiotisk det kapitalistiske Samfund er, og at de kommer til at indse, at de selv skal overtage Produktionen.

Den sørgelige Sandhed er desværre, at Arbejderne i Almindelighed ikke giver dem af med at tænke over sociale Spørgsmaal. Hvis man i Arbejderkredse fremsætter Tanken om et Fremtidssamfund uden Penge erfarer man Gang paa Gang, at Arbejderne er stok konservative. „Det er jo Vanvid", er de Ord, de straks møder op med, „for naar vi ingen Penge har, kan vi jo heller ingen Mad faa".

Saa er Diskussionen i Gang, og man søger nu at gøre dem forstaaeligt, at naar Jorden bevislig kan brødføde Menneskene, selv om de fordobles mange Gange, saa er de Tilstande, vi daglig er Vidne til, splittergale. At Tusinder af Mennesker for Tiden flygter fra Amerika for at undgaa at dø af Sult, endskønt der er Mad nok til mer end 10 Gange saa mange, det Eksempel tager man af Bunken og spørger, om de kan begribe, at saadanne Forhold er meningsløse. Hvis derimod Arbejderne i Amerika selv stod for Husholdningen, vilde Føden — som der altsaa er rigelig af, — og som nu gaar til Spilde, fordi der spekuleres i den — finde den Anvendelse, hvortil den er bestemt, den vilde blive fordelt og spist, saa alle blev mætte.

„Jamen hvem vilde saa arbejde, hvem vilde dyrke Jorden, saa der blev Føde nok?"

I selv, svarer jeg. Kolonihaverne, der nu omgiver Byen paa alle Kanter, er et ypperligt Bevis for den Paastand. Der gaar Arbejdere i hundredevis og graver, saar og planter. Trods det, at mange af disse Mennesker daglig er beskæftigede i 10 Timer ved strængt, fysisk Arbejde, benytter de alligevel Fritiden til at dyrke Jorden i et ingenlunde mageligt Arbejde. Det er Urinstinktet i Mennesket, der kræver det. Selv hos Smaabørn, der endnu ikke forstaar sig paa ordnet Arbejde, kan man iagttage denne Gravertrang. Vi ser jo ogsaa, at for at tilfredsstille den, henlægges der paa alle Legepladser Grusbunker, som de smaa kaster sig over med megen Energi.

Naar man efter en Times Diskussion har faaet fastslaaet disse Kendsgerninger: at Menneskene altid vil frembringe Føde nok, og at vi skal omforandre Produktions- og Fordelingsmaaden, — saa siger Arbejderne — for ligesom at hale lidt igen paa de Indrømmelser, de har været nødt til at gøre —: „Ja, men det vil da alligevel vare mange, mange Aar endnu, inden vi naar at faa Samfundet omformet saa fornuftigt!"

Hertil er der bare det at svare: Det varer akkurat saa længe til I bliver led at af trælle for Kapitalismen. Der er Jer, der skal bestemme, hvor længe det skal vare, før vi naar Samfundet uden Penge.

J. W.

Pligtens Ofre.

Paa sin Jubilæumsdag i Mandags modtog P. Knudsen 500 Kr. fra Kontrahentforsamlingen i Social-Demokraten, og fra en Komite fik han „en betydelig Pengesum". Jubilaren takkede synlig overrasket, staar der i Festreferatet.

Ja, der er megen Nød og Arbejdsløshed i Aar.

Den hellige Allianee.

Paa Tirsdag gaar Politikens Grosserere og Social-Demokratens Proletarer til Valg sammen paa Frederiksberg.

Grossererne spiser som sædvanlig Kirsebærrene, og Proletarerne faar Stenene i Øjnene.

Det frie Arbejde

Fordelingen.

IV.

Vi har i de foregaaende Artikler set, at Folk maa vænne sig af med den gamle Tankegang hen fra Farimagsgade og Ingegade, at naar Arbejdet ikke har Pengepisken over sig, saa vil overhovedet ingen mere bestille noget. Saadan tænker Folk, der hver Dag opdrages til at leve i Lønkampe og Valgkampe. Saadan tænker P. Knudsen, fordi han er gammel, og Cavling, fordi han er Forretningsmand. Men Arbejderne maa til sidst faa denne Slavetanke ud af Hjærnen og faa Tanken om det frie Arbejde ind i Stedet.

Vi har endvidere set, at den Døvne behøver man til den Tid ikke at frygte. Netop nu skulde Fanden bestille mere end man er nødt til. Naar den socialistiske Produktion organiseres, bliver Arbejdet en Lyst, det kan endelig — endelig! — rette Ryggen, og da ingen længer arbejder for at pine sig en Løn til i Konkurrence med andre, saa skulde Fanden lade være med at bestille noget!

I Dag skal vi tage andre Indvendinger op. Man møder saaledes den, at i det nye Samfund kunde der melde sig for mange med Lyst til et Arbejde og for faa til et andet; at der f. Eks. et Øjeblik blev Overflod paa Kræfter i videnskabelige og kunstneriske Sysler, og ikke nær nok til Agerbrug eller grovere Beskæftigelser.

Socialismen svarer, at for det første vil stiftende aandeligt og legemligt Arbejde, i det hele taget forskelligartet Arbejde, blive Reglen. Man vil ikke saa ofte som nu træffe paa en Professor, der altid roder i Bøger, og en Gartner, der altid roder i en Have, en Kvinde der udelukkende dyrker Klaver, og en anden som lever og dør i Kokkenet.

Tværtimod, man vil sandsynligvis faa klaverspillende Kokkepiger, Virtuosdamer der laver Mad, Gartnere som studerer i offenlige Biblioteker, Professorer der hypper Kartofler, og det uden at hverken Musik, Mad, Lærdom eller Kartofler vil blive daarligere end før. Der er endog Udsigt til, at de vil blive bedre; det Princip, at et Menneske hænger Dag og Aar over det samme, til han bliver sløv af det, vil man forlade. Tilgangen til de forskellige Produktionsfag bliver friere, flyder flere Steder fra, den er mere broget end før, og af det brogede vokser der flest Muligheder, Beskæftigelsen selv udføres friskere, kort sagt — Arbejdet bliver bedre gjort.

Men Arbejdet er ulige behageligt, noget er ligefrem frastødende?

Ja, men Menneskene er ogsaa ulige; det frastøder En at slagte Kreaturer eller at gaa omkring dødssyge Mennesker, og der er andre, som helst af alt vil være Slagtere og Læger. En begriber ikke, at nogen vil udsætte sit Liv for Fare paa Søen, en anden drømmer kun om at opleve Skibbrud og Eventyr. Selv Renovationsarbejdet vil man let faa Bugt med; thi dummere end Menneskene er nu, bliver de i alt Fald ikke til den Tid, — intet nyttigt Arbejde vil komme til at mangle Hænder.

Naar vi ikke finder noget at indvende mod det Ladegaardskorps, som nu holder Byen nogenlunde ren, eller mod de Aktieselskaber, der tjener Penge paa Latrinen, saa vær bare rolig for, at mindre Sans for Renlighed vil vore Efterkommere ikke udvise.

For Resten vil Arbejdets Klasseinddeling høre op af sig selv, naar der ikke længer „tjenes" forskelligt paa det, men alt Arbejde bliver løst fra sit Nakkeaag, saa der kun bliver en Slags Arbejde — det frie, nyttige, glade Arbejde.

Men de der har deres Tanker i Pengenes og den politiske Agitations Tvangstrøje, — ja de vil naturligvis ligesom Social-Demokraten og Politiken vedblive at begejstres over den nye Ladegaard paa Amager og den nye Rigsdag paa Christiansborg.

(Fortsættes).

Stjerne-Øl
sættes over
de Arbejdsløse.

—o—

I Mursvendenes Understøttelsesforening blev der nogen Tid for Jul stillet Forslag om at bevilge ekstra 10,000 Kr. til de Arbejdsløse. Dem er der jo mange af, især i Bygningsfagene.

Men saa kom Aanden fra Farimagsgade over Forsamlingen. Der blev nemlig stillet Forslag om **ikke** at give Pengene til de Arbejdsløse, men at sætte dem i Ølbryggeriet Stjernen. Og denne Aand sejrede, — Stjernen fik de 10,000 Kr., de Arbejdsløse fik ingen Ting.

I Bryggeriets Bestyrelse sidder, foruden andre vellønnede Herrer, Sigvald Olsen og P. Knudsen. Den sidste havde Jubilæum i Mandags, og den første var mellem dem, der gratulerede Jubilaren. Vi skal efter Social-Demokraten citere, hvad de sagde til hinanden:

Sigvald Olsen: Jeg mindes P. Knudsen som Parterer og Uddeler af Flæsk til de Arbejdsløse under den store Arbejdsløshed i Firserne.

P. Knudsen: Vi har nu en klassebevidst Arbejderstand, og vi er fri for den Personkultus, som trives saa stærkt i Udlandet. Her kender vi ikke til Aristokratisme blandt Arbejderne.

Med saadanne Ord i Munden overrakte Sigvald Olsen og de andre Politikere P. Knudsen to større Pengesummer og et Maleri af ham selv.

Og nogle Dage forinden var der som sagt bleven sat 10,000 Kr. i det Bryggeri, hvori de to Herrer er baade lønnede Ledere og Aktionærer.

Lad os derfor mindes dem som Parterere og Uddelere af Flæsk til de Arbejdsløse!

En socialistisk Koloni

Fra New York telegraferes, at en Kreds af Socialister har gjort Skridt til at realisere Tanken om det socialistiske Fremtidssamfund.

En Ø i den sydlige Del af det stille Hav er bleven købt til dette Formaal, og 500 Kolonister af alle mulige Nationaliteter har allerede for 3 Uger siden tiltraadt Rejsen til deres nye Hjem. Den virkelige Ophavsmand til Planen er en bekendt, socialt interesseret Forlægger Prather, som efterhaanden er kommen til den Opfattelse, at Udviklingen af Trustsystemet i stadig stigende Grad forringer Livsvilkaarene for den arbejdende Del af Befolkningen.

Det nye Samfund skal være en Republik, hvis Præsident vælges paa et Aar og skal have et helt Kabinet under sig. Hver Borger skal arbejde 6 Timer daglig og have en Maaneds Ferie aarlig. Hver af Kolonisterne har i Forvejen maattet indbetale en Sum af 300 Dollars som den nye Stats Grundkapital. Flertallet af de Kolonister, der hidtil har meldt sig, er Arbejdere i Haandværk og Industri.

Som man ser, dette Foretagende har ikke helt sagt sig løs fra gamle Forbandelser som „Dollars", „Ministre" og tvungent Arbejde. Men de Mennesker har dog ulfaa den Tro, som baade Ole Hansen og P. Knudsen totalt mangler her hjemme hos os, — og som Revolten er Organ for.

Bort fra Socialdemokratiet

—o—

Det er en uomstødelig Kendsgerning, at der udenfor de socialdemokratiske Organisationer og det socialdemokratiske Parti hersker megen Misfornøjelse med det nuværende Regimente. Tendensen er tydelig nok: bort fra det samvirkende Fagforbund, bort fra det politiske Parti Socialdemokratiet!

Trods det at de danske Arbejdere i Almindelighed er ubesluttsomme og i høj Grad mangler Selvstændighed, er det et glædeligt Tidens Tegn, at $1/_6$ af de organiserede Arbejdere staar udenfor de samvirkende Fagforbund. Undersøger man, hvad Grunden til denne Stillen-sig-ud kan være, opdager man, at Aarsagerne er mange og noget forskellige for de forskellige Organisationer, men et er der, som er fælles, nemlig Troen paa at disse Foreninger udretter mere, arbejder bedre, naar de er frigjorte fra De samvirkende Fagforbund.

Dette vil jo i Virkeligheden sige, at man mangler Tiltro til de kapitalistiske Ledere af De samvirkende Fagforbund. Arbejderne, der saaledes ønsker at decentralisere sig, er altsaa — i Modsætning til de Arbejdere, der bliver staaende i De samvirkende Fagforbund — kritiske. Var dette Tilfældet med Flertallet af Arbejderne, da saa meget anderledes ud. Men det maa jo for disse Mennesker mere gælde Personerne end Sagen.

Vender vi Blikket fra Fagorganisationerne til de politiske Foreninger indenfor Arbejderpartiet, ser vi atter her en Bevægelse bort fra det gamle. Navnene paa de forskellige Sammenslutninger i denne Bevægelse siger os, at der maaske nok er en Gradsforskel i Maalet, de stiler henimod. Men her træffer vi igen et Fællesmærke: de vil alle den sociale Revolution. Der agiteres bravt i disse Foreninger; det er ogsaa rigtigt. Det gælder jo om at faa vækket saa mange Arbejdere som muligt, og faa dem til at tage Standpunkt.

Men var det ikke af stor Vigtighed at faa et Samarbejde i Gang mellem alle Revolutionære uden Hensyn til lidt Meningsforskel om Enkeltheder, som der dog altid vil vedblive at være? Det er naturligvis en Selvfølge, at en saadan Sammenslutning kun kan finde Sted og opretholdes, naar vi undgaar den „jærnhaarde Disciplin", som Chr. Christensen anser for aldeles uundværlig i De samvirkende Fagforbund. Kun naar vi kommer frivilligt, med Trang til at være med i Arbejdet, vil vi faa noget af virkelig Værdi.

Faar vi Forstaaelsen af dette vil meget være vundet. Arbejdet vil lettes for den, der skal samle os, den vi hidtil har savnet, men som maa komme.

Det som det i første Række kommer an paa er, at faa Arbejderne ud af den Labyrint, som Socialdemokratiet har ledet os ind i, og ind paa den lige Vej fremefter. Saa gør det ikke saa nøje, om Fodslaget ikke er saa fuldstændig ens.

Maskinarbejder.

Betragtninger
over
Klassemennesker

—o—

Det er en gammel demokratisk, for ikke at sige socialdemokratisk Opfattelse, naar der er Tale om Klasseforskel, stærkt at fordømme dette: at dele Folket i Klasser.

Socialdemokraterne og Venstre i Rigsdagen har jo gentagne Gange slaaet til Lyd for at ophæve denne Klasseforskel; selveste Anders Nielsen udtalte under Behandlingen af Valgretsforslaget, at vi ikke skulde flytte, men slette Skellet, og det lyder jo saa smukt, at man skulde tro, at de i deres daglige Gerning vilde vise deres ægte demokratiske og socialdemokratiske Sindelag ved at stryge dette Skel mellem Gaardmand og Husmand, mellem Arbejdskøber og Arbejder, mellem tekniske Arbejdere og Arbejdsmænd og Tyende.

At de ikke gør det, er der sørgelige Erfaringer for.

For kort Tid siden opholdt jeg mig i en større Landsby midt inde i Fyens frugtbare Land, „Danmarks Have", kaldes den. I Byens Nærhed ligger der en Højskole. Nogle unge Mennesker, Elever derfra, træder pludselig ind i Byens Hotel i højrøstet Samtale, og derved kom jeg til at høre, at Samtalen drejede sig om en alvorlig Begivenhed.

En sølle Husmandssøn havde haft den Dristighed, da han kom paa Højskolen, overfor Gaardmandssønnerne at udgive sig for Gaardmandssøn. Tænk hvilken Ulykke! Og da Forholdet opdagedes, maatte den arme Fyr stille til Klo, og ekskluderedes af Selskabet.

Denne Diskussion fandt jeg særlig betegnende, fordi den viser det næste Slægtleds Opdragelse, i dette Tilfælde paa Landet.

Naar Venstrebøndernes Tankegang er saadan, og deres Børn opdrages saaledes, maa vi have gode Tider i Vente for Villaarlighed og Klassehovmod. Men at det ikke er stort bedre hos en Del af vore saakaldte „socialdemokratiske Ledere" er desværre en Kendsgærning, som ikke kan bestrides. Maskinarbejderen har i „Revolten" omtalt Murersvenden og Murerarbejdsmanden — hvorledes den tekniske Arbejder føler sig som Overklassemenneske overfor den ikke faglærte Arbejder.

Man kan paavise mange af den Slags „Kammeratskabsfølelser". Men vil man søge Aarsagen, ligger den for en stor Del hos Arbejderne selv.

Den der er lidt kendt med den danske Arbejderbevægelse, kan ikke undgaa at lægge Mærke til Personforgudelsen overfor „Førerne", naar der er en eller anden større Stilling, der skal besættes, saaledes ved forhenværende Malersvend J. Jensens Ophøjelse til Finansborgmester, — Fakkeltoget og Festmaaltidet i Rømersgade, hvor han samme Aften gik paa Akkord med Borgerskabet ved at udtale, at han ikke altid kunde staa ved Arbejdernes Side, men at han dog havde dem i sit Hjerte. Værsgod — Lammesteg — Stovleskaft!

Senere saa vi den samme forhenværende Malersvend anmode Kancelliet om at komme i Rang med andre Borgmestre, med andre Etatsraader. Han opretholdt Klasseforskellen!

Man ser ogsaa Klasseforskellen i „vore" saakaldte kooperative Foretagender, hvor Bestyrerne og Direktørerne er lønnede som Ministre, eller dog langt over Arbejdernes Løn.

Og man ser det allertydeligst, naar kgl. Hof-Socialdemokrat og Pølsefabrikant P. Sabroe i Tyendekommissionen anbefaler Opretholdelsen af Tyendelovens Stavnsbaand.

Alt dette viser, hvordan Klasseforskellen opretholdes af d'Hrr. Førere, som overfor Arbejderne giver sig ud for at ville afskaffe den.

H. P. Grøn.

Glæde
over
ingen Ting

Social-Demokraten er immer glad. Der er jo nok alle Proletarerne, men for deres Blad er Livet lyst; det gaar fra Sejr til Sejr, mens Proletarerne gaar — som de altid har gaaet.

Forleden var Social-Demokraten endog ualmindelig glad. Marius Jensen, dens tykkeste Medarbejder og omtrent saa samfundsomvæltende som Sjællands Biskop, var bleven udnævnt til Forstander for et Børnehjem for forsømte Børn, — 1500 Kr. om Aaret og al Ting frit i naturskønne Omgivelser, oprettet af den rige Adlerske Borsfamilie.

Social-Demokraten hoverede. Det var dens gamle Redaktionssekretær, der var bleven udnævnt af det rige Pengehus. Atter en Alliance med Bourgeoisiet, en Sejr! Og Marius fik for Gud ved hvilken Gang igen sit Billede og sin Nekrolog i „vores Blad". Leve Velgørenheden og Sjællands Biskop og Social-Demokraten og alle de rige Jøder. Og saa naturligvis et Hurra for de forsømte Børn og Proletarerne.

Her er vi nemlig ved Kilden til Socialens Immer-gemytlig som Tyroler-Ferdinand. Det stammer fra, at der er immer fattige Børn og fattige Forældre; og saa flyder Bladets Glæde over alle Spalter, hver Gang vi igen kan bygge et nyt Fængsel, en ny Ladegaard eller en ny Børneanstalt.

Saadan var det, da de byggede Vestre Fængsel; Socialen var begejstret for Indskriften over Porten: „Den der ikke vil lyde maa lide". De gamle gaar nemlig ikke mere i Fængsel, det er Ungsocialisternes Tur. Og saadan var det, da vi fik Ladegaarden paa Amager færdig; Socialen var rørt over Roserne, der slyngede sig saa smukt om Jærngitteret bag Vandgraven. Saadan er det endelig nu, da Marius Jensen skal til at leve af de forsømte Børn, som saa mange der henne i Farimagsgade lever af forsømte Proletarer.

Ja Gud lade os aldrig mangle Proletarer! Saa er i alt Fald Social-Demokratens Glæde evig. Og baade den og den Adlerske Familie kan slotte sig.

Revolten udleveres fra Trykkeriet Nørrevold 78 Fredag fra Kl. 7—11 og 3—4 samt øvrige Hverdage fra Kl. 9—11.

Der staar mere Tekst i Revolten end i et 2 Øres Blad, hvor over det halve er Annoncer.

Der er mere Forstand i at give 5 Øre om Ugen for Revolten, end i at give 2 Øre om Dagen for de andre.

En Dagløn.

Paa **Revolten** tjenes:

2 Kr. 50 paa 100 Ekspl.
1 — 25 — 50 —
0 — 25 — 10 —

Sælg ved Møder, Fabriker, Værksteder, Broer, Toldbodbommen o. s. v.

Største Forhandlerrabat i Danmark.

Kan sælges hele Ugen.

Til Forhandlerne!

Revolten giver 50 pCt. større Rabat end noget andet dansk Blad.

Revolten forsendes portofrit til alle Kiosker og Avisudsalg.

Revolten bestilles af faste Forhandlere og udleveres til Strøgforhandlere fra Trykkeriet Nørrevold 78.

NB. Hæng Bladet i Vinduet!

Revolten

forsendes **portofrit** overalt i København, samt naar mindst to Numre tages ligeledes **portofrit** overalt i Provinsen.

Med hver Bestilling maa indsendes Betaling for en Maaned **20 Øre.**

Faas i alle Kiosker og Avisudsalg à **5 Øre** pr. Nr.

Udkommer hver Fredag Morgen og ekspederes med første Post.

Trykkes og udleveres Nørrevold 78, Redaktion Adolf Steens Allé 7.

Kiosk-Damen:

— Revolten?
— Det er 5 Øre.
— En Gang om Ugen.

Redaktør: J. J. Ipsen.
C. W. Bærentzens Bogtrykkeri.
Nørrevold 78.